

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/110/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120206151
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Šlesarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2120206151.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a JUDr. Ľuboslavy Vankovej v právnej veci žalobcu: Sociálna poisťovňa, ústredie, IČO: 30 807 484, so sídlom ul. 29. augusta 8 - 10, Bratislava, pobočka Trnava, so sídlom V. Clementisa 24/A, Trnava, proti žalovanej: A. A., nar. XX.X.XXXX, bytom B. C. XXXX/X, D., zast.: MICHALIČKA advokáti s.r.o., IČO: 53 309 936, so sídlom Halenárska 18, Trnava, v spojených veciach o zaplatenie 14.927,73 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 4. marca 2025, č. k. 21C/39/2020-132 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v spojených veciach výrokom I. žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi 14.927,73 eur a výrokom II. priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa tromi samostatne podanými žalobami domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi spolu 14.927,73 eur. Žalobu odôvodnil tým, že na základe rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 3T/54/2012 zo dňa 25.10.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 25.10.2012, bola žalovaná uznaná vinnou zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v príčinnej súvislosti s ktorým spôsobilá ťažkú ujmu na zdraví poistenkyni, poškodenej E. F., nar. XX.X.XXXX, bytom G. XXX, na následky ktorých bola poškodená odo dňa 30.11.2011 do 27.11.2012 uznaná práceneschopnou a následne v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným úrazom bol poškodenej priznaný invalidný dôchodok. Podľa ust. § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov má Sociálna poisťovňa voči tretím osobám právo na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatoú dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania. Zavinené protiprávne konanie žalovanej a jeho príčinná súvislosť so vznikom škody je jednoznačne preukázaná vyššie uvedeným rozsudkom. Za obdobie od 1.1.2015 do 31.12.2017 boli pani E. F. vyplatené dávky dôchodkového poistenia vo forme invalidného dôchodku v celkovej výške 6.692,40 eur, ktorý nárok si žalobca uplatnil v poradí prvou žalobou podanou dňa 4.8.2020. Dňa 13.4.2021 bola súdu prvej inštancie doručená žaloba o zaplatenie 4.693,20 eur, ktorá suma predstavuje vyplatené dávky dôchodkového poistenia vo forme invalidného dôchodku v celkovej výške 4.693,20 eur, ktoré vyplatil žalobca poškodenej za obdobie od 1.1.2018 do 31.12.2019. Konanie o uvedenom nároku bolo vedené na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 21C/23/2021. Dňa 28.4.2022 bola súdu prvej inštancie doručená žaloba žalobcu voči žalovanej o náhradu škody vo výške 3.542,13 eur z dôvodu, že za obdobie od 1.1.2020 do 31.12.2020 boli poškodenej vyplatené dávky dôchodkového poistenia vo

forme invalidného dôchodku v celkovej výške 2.446,80 eur a za obdobie od 1.1.2021 do 7.6.2021 vo výške 1.095,33 eur. Konanie o uvedenom nároku bolo vedené na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 16C/43/2022. Žalovaná tento dlh žalobcovi aj napriek písomným výzvam dobrovoľne neuhradila.

1.3. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov konania. Podľa žalovanej nebola jednoznačne preukázaná výlučná príčinná súvislosť medzi dopravnou nehodou a invaliditou poškodenej. Žalobca nepreukázal, že invalidita bola výlučne dôsledkom nehody. Podľa zákona o sociálnom poistení sa invalidita posudzuje pri poklese schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť nad 40 %. V tomto prípade je sporných 35 % priznaného poklesu. Ak by poškodená nemala poškodenú chrbticu už pred nehodou, samotná nehoda by invaliditu nespôsobila.

1.4. Uznesením zo dňa 8. októbra 2020, č. k. 21C/39/2020-32 súd prvej inštancie prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 19C/99/2015. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.10.2020.

1.5. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 19. októbra 2022, č. k. 24Co/21/2021-372 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 21. októbra 2020, č. k. 19C/99/2015-217. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.11.2022.

1.6. Uznesením zo dňa 28. novembra 2022, č. k. 21C/39/2020-46 súd prvej inštancie rozhodol o pokračovaní v konaní. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 31.12.2022.

1.7. Uznesením zo dňa 2. februára 2023, č. k. 21C/39/2020-59 súd prvej inštancie rozhodol o spojení konania vedeného pod sp. zn. 21C/39/2020, sp. zn. 21C/23/2021 a sp. zn. 16C/43/2022 na spoločné konanie, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 21C/39/2020. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.3.2023. Po spojení vecí nárok uplatnený žalobcom predstavoval sumu 14.927,73 eur.

1.8. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav. Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 25.10.2012, sp. zn. 3T/54/2012, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 25.10.2012 bola žalovaná uznaná vinnou zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že dňa 30.11.2021 v čase o 09.15 hod. pri prejazde pravotočivou zákrutou neprispôsobila rýchlosť jazdy povahe a stavu vozovky, na mokrej vozovke dostala šmyk, v dôsledku čoho prešla s vozidlom do protismeru, kde narazila do ľavej bočnej časti oproti idúceho osobného motorového vozidla, ktoré viedol poškodený A. F. a v ktorom sa nachádzala spolujazdkyňa poškodená E. F., ktorá utrpela zlomeninu vonkajšieho konca kľúčnej kosti vpravo, zlomeninu chrupavčitej časti druhého a tretieho rebra vľavo, pomliaždenie a odreninu prsníka vľavo a pomliaždenie oboch kolien s dobou liečenia v trvaní 5 týždňov a práceneschopnosťou v trvaní 6 až 8 týždňov.

1.9. Žalobca vyplatil poškodenej za obdobie od 1.1.2015 do 31.12.2017 dávky dôchodkového poistenia vo forme invalidného dôchodku v celkovej výške 6.692,40 eur, za obdobie od 1.1.2018 do 31.12.2019 vo výške 4.693,20 eur a za obdobie od 1.1.2020 do 7.6.2021 v celkovej výške 3.542,14 eur. Žalobca zasielal žalovanej výzvy na uznanie a dobrovoľné splnenie povinnosti nahradiť dávky poskytnuté z nemocenského poistenia, z dôchodkového poistenia a z úrazového poistenia s rozpisom vyplácaných dávok v jednotlivých mesiacoch, ktoré žalovaná prevzala.

1.10. Rozsudkom zo dňa 19. októbra 2022, č. k. 24Co/21/2021-372 Krajský súd v Trnave potvrdil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 21. októbra 2020, č. k. 19C/99/2015-217, predmetom ktorého bol nárok žalobcu voči žalovanej na zaplatenie sumy 1.698,- eur titulom náhrady dávok dôchodkového poistenia poskytnutého poškodenej E. F. vo forme invalidného dôchodku za obdobie od 1.1.2014 do 31.12.2014.

1.11. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov.

1.12. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že medzi stranami bolo nesporné, že došlo k dopravnej nehode, ktorá bola spôsobená zavineným protiprávnym konaním žalovanej. Rovnako bolo nesporné, že dopravná nehoda spôsobila poškodenie zdravia E. F., avšak medzi stranami zostalo

sporné, či E. F. bola uznaná invalidnou výlučne pre poškodenie zdravia spôsobené dopravnou nehodou, teda či priznaná invalidita je v príčinnej súvislosti výlučne so zraneniami utrpenými pri dopravnej nehode.

1.13. Predmetnou spornou skutočnosťou sa zaoberal Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/99/2015 a za týmto účelom vykonal rozsiahle dokazovanie. V uvedenom konaní súd vyhodnotil vykonané dokazovanie aj s poukazom na to, že u poškodenej bolo zistené degeneratívne ochorenie medzistavcových platničiek a vyvodil závery, že toto ochorenie by samé o sebe invaliditu poškodenej nespôsobilo, teda invalidita u poškodenej bola zapríčinená výlučne následkami dopravnej nehody spôsobenej zavineným protiprávnym konaním žalovanej. Krajský súd v Trnave (rozsudok zo dňa 19.10.2022, č. k. 24Co/21/2021-372) ako súd odvolací závery súdu prvého stupňa potvrdil a dodal, že zdravotný stav osoby existujúci pred škodovou udalosťou, je vždy jedným z faktorov podieľajúcim sa výslednej miery poškodenia zdravia; protiprávne konanie osoby, ktorá zavinila nehodu, teda nikdy nebude možné vyhodnotiť ako jediný vplyv (jav) vedúci k takému následku, akým je invalidita poškodeného. Vstupné faktory, ktoré sa podieľali na trvalom poškodení zdravia poškodenej, hoci percentuálne vyjadrené, nemožno stotožňovať s príčinou vzniknutej invalidity. Rozhodujúcou je naopak miera, v akej sa tieto vstupné faktory podieľali na poškodení zdravia. Iba vtedy, ak by v konaní bolo preukázané (čo sa nestalo), že poškodená mala natoľko vyvinuté ochorenie krčnej chrbtice, že by samé o sebe spôsobilo, že by bola uznaná za invalidnú, bolo by možné hovoriť o tom, že príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovanej a výplatou dávok poškodenej zo strany žalobcu, nie je daná. V predmetnej veci však prevažujúcim vplyvom zapríčiňujúcim invaliditu poškodenej bolo protiprávne konanie žalovanej, práve toto konanie je teda v príčinnej súvislosti s výplatou dávok, teda vznikom škody na strane žalobcu.

1.14. Keďže konanie v tejto veci bolo založené na rovnakom skutkovom základe, z dôvodu hospodárnosti súd prvej inštancie konanie (na žiadosť žalovanej) prerušil. V danom prípade súd v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/99/2015 na základe vykonaného dokazovania rozhodol o základe nároku žalobcu na náhradu škody. Následným potvrdením záverov súdu prvej inštancie rozhodnutím odvolacieho súdu bola definitívne vyriešená sporná otázka ohľadne príčinnej súvislosti medzi zraneniami utrpenými pri dopravnej nehode a invaliditou poškodenej.

1.15. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že vzhľadom na to, že invalidita poškodenej je následkom zranení utvrdených v dôsledku protiprávneho konania žalovanej, nárok žalobcu na náhradu škody je dôvodný. Pokiaľ ide o samotnú výšku škody predstavujúcu sumu vyplatených dávok dôchodkového poistenia, táto nebola zo strany žalovanej nijako rozporovaná, preto súd prvej inštancie žalobe v časti istiny vyhovel.

1.16. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového konania a v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.1 Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním v zákonom stanovenej lehote žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanej prizná náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.2 V dôvodoch odvolania žalovaná uviedla, že otázka príčinnej súvislosti nie je primárne otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Vyriešenie tejto otázky nemôže byť uložené znalcovi, ten môže poskytnúť len odborné podklady, z ktorých súd vychádza. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmu ako následkom a akou skutočnosťou ako príčinou tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všetkých súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Nie je pritom rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku. Zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite, keď atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť teda priamy, bezprostredný, neprerušovaný (napr. 5Cdo/126/2009, 4Co/339/2014). Aplikujúc vyššie uvedené je názoru, že v konaní nebola jednoznačne preukázaná výlučná príčinná súvislosť dopravnej nehody a invalidity, ktorá mala vzniknúť v jej dôsledku. V konaní nebolo dostatočne preukázané, že vznik invalidity bol výlučne podmienený nehodou, resp. jej následkami, pre posúdenie tejto skutočnosti nebolo unesené dôkazné bremeno zo strany žalobcu.

2.3 Žalovaná poukázala, že Krajský súd Trnava vo svojom uznesení 24Co/106/2019-201 zo dňa 12.2.2020 v odseku 29. odôvodnenia uznesenia uvádza: „Aj podľa znalkyne dopravná nehoda tvorila len jeden z aspektov, kvôli ktorým je v súčasnosti poškodená invalidná, ak má percentuálne zhruba ohodnotiť ako sa má toto zranenie (pri dopravnej nehode) percentuálne podieľať na invalidite je to zhruba 75 %. Z odôvodnenia rozsudku potom nemožno vyčítať z akého dôvodu súd považoval invaliditu dotknutej E. F. výlučne v priamej súvislosti so zraneniami spôsobenými jej žalovanou. Ide pritom o zodpovedanie otázky zásadného významu.“ Z uvedeného je zrejmé, že úlohou súdu a žalobcu bolo vyrovnať sa so skutočnosťou, že podľa doteraz preukázaného skutkového stavu bola dopravná nehoda len jedným z aspektov vzniku invalidity poškodenej z čoho vyplýva, že potom nie je možné takto od žalovanej požadovať úhradu peňažnej pohľadávky žalobcu. Keďže však žalobca žiadne dôkazy pre preukázanie týchto skutočností súdu nepredložil zostala otázka pomeru poškodenia zdravia dopravnou nehodou poškodenej nepreukázaná, a preto súd nemohol postupovať inak ako žalobu zamietnuť. Z odborného vyjadrenia vyplýva iba skutočnosť, že dopravná nehoda priamo zapríčinila iba poškodenie ramenného pletenca poškodenej, za čo bol poškodenej priznaný pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 10 %. Podľa zákona o sociálnom poistení je invalidita priznaná pri poklese schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu nad 40 %. Bolo tak naďalej sporných 35 % priznaného poklesu na zárobkovej činnosti poškodenej. Na pojednávaní konanom dňa 15.10.2018 znalkyňa k doplňujúcim otázkam súdu k odbornému vyjadreniu uviedla iba hrubý odhad vplyvu dopravnej nehody na priznanie invalidity poškodenej. Navyše predmetný odhad nie je ničím podložený a z odborného vyjadrenia správnosť takého odhadu nie je možné ani vyvodiť. Znalkyňa na predmetnom pojednávaní konkrétne uviedla nasledovné: „Ak mám percentuálne zhruba ohodnotiť ako sa má toto zranenie percentuálne podieľať na invalidite, tak by som mohla povedať, že zhruba 75 % (...).“ Vyššie uvedené tvrdenie znalkyne ohľadom vplyvu dopravnej nehody na uznanie invalidity poškodenej teda predstavuje iba hrubý odhad, a teda skutočný podiel vplyvu dopravnej nehody na priznanie invalidity poškodenej nebol v konaní náležitým spôsobom zistený.

3.1. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny.

3.2. Uviedol, že opiera svoj nárok o ustanovenie § 238 z. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Svoj nárok preukázal čo do dôvodu, ako aj do výšky potvrdením o dávkach vyplatených z dôchodkového poistenia poškodenej E. F..

3.3. Dôvodil, že základným predpokladom uplatnenia práva Sociálnej poisťovne podľa § 238 z. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, je príčinná súvislosť medzi príčinou t. j. zavineným protiprávnym konaním tretej osoby v tomto prípade žalovanej a následkom, t. j. splnenie niektorej zo zákonom stanovených podmienok pre vznik povinnosti nositeľa nemocenského poistenia. Spochybňovanie nároku žalobcu a poukazovanie na neexistenciu príčinnej súvislosti nemá oporu v zákone, keďže citované ustanovenie upravuje samostatný regresný nárok Sociálnej poisťovne, ktorá je v zmysle zákona o sociálnom poistení verejnoprávnou inštitúciou. V danom prípade ide o regresný nárok spočívajúci v náhrade škody spôsobenej pokračujúcou výplatom dávok dôchodkového poistenia vo forme invalidného dôchodku poškodenej.

3.4. Argumenty žalovanej považoval za účelové v snahe vyhnúť sa ďalšiemu plneniu. Nárok žalobcu spočíva z princípu zodpovednosti za zavinenie, nie z princípu objektívnej zodpovednosti. Žalobca poukázal, že poškodená bola dlhodobo dočasne práceneschopná až v dôsledku dopravnej nehody, ktorú zavinila žalovaná a v dôsledku zranení, ktoré utrpela a bolestí, ktoré jej následky týchto zranení spôsobujú aj v súčasnosti, nebola schopná opätovne sa zaradiť do pracovného procesu a obmedzujú ju aj v súkromnom živote. Poukázal na odborné vyjadrenie A. H. I., J. č. 01/2018, z ktorého jednoznačne vyplýva záver, že medzi zraneniami, ktoré utrpela poškodená pri dopravnej nehode a poklesom schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je príčinná súvislosť. Priznanie invalidného dôchodku zo strany žalobcu je teda odôvodnené a jeho priznanie a vyplácanie je nespochybniteľným dôkazom, že škoda žalobcovi skutočne vznikla.

3.5. Taktiež namietal názor žalovanej v tom smere, že poškodená mala poškodenú chrbticu už pred dopravnou nehodou a dopravná nehoda sama o sebe by nezapríčinila invaliditu poškodenej. Uvedené tvrdenie považuje z hľadiska dôkazného za nespôsobilé na vyvrátenie neexistencie príčinnej súvislosti,

pretože toto tvrdenie nie je ničím podložené a túto hypotézu vyvracajú aj závery odborného stanoviska znalca, ktorý uviedol, že pokiaľ by k nehode nedošlo, mohla by poškodená ďalej vykonávať svoju prácu a nemala by žiadne ťažkosti a nález, ktorý mala do nehody, by priznanie invalidity neodôvodňovalo. K priznaniu invalidného dôchodku teda nepochybne viedli až zranenia a ich následky, ktoré poškodená utrpela pri dopravnej nehode a žalobca sa v dôsledku ich vyplatenia stal poškodeným, pričom preukázal výšku škody potvrdením tak, ako to vyžaduje zákon.

3.6. Súd prvej inštancie v konaní pod sp. zn. 19C/99/2015 vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu a dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a riadne sa vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a argumentáciou strán. Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/21/2021-372 zo dňa 19.10.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 19.11.2022 a ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi ním uplatnený nárok so záverom, že žalovaná zodpovedá za náhradu škody, ktorá vznikla žalobcovi vyplatením dávok dôchodkového poistenia formou invalidného dôchodku v rozsahu 100 %.

4. Ďalšie písomné podania vo veci podané neboli.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 CSP).

6. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovanej nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

7. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý,
b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov,
c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

10. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

11. Podľa § 380 ods. 2 CSP, na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

12. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

13. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi

podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 CSP zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 CSP oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

14. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadami, ktoré sa týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

15. Odvolací súd ďalej skúmal splnenie procesných podmienok a postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Vada konania vymedzená v § 389 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku SR okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

16.1. Žalovaná v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

16.2. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

16.3. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalovanou a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne právne posúdil splnenie podmienok podľa § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, teda dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu škody voči žalovanej.

18. Podľa § 238 ods. 1 z. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok.

19. Ťažiskovým dôvodom odvolania žalovanej bolo nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi výplatou dávok poškodenej a dopravnou nehodou, ktorú zapríčinila žalovaná zo strany žalobcu, čím podľa nej nebol daný dôvod na to, aby súd prvej inštancie žalobe vyhovel.

20. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a v kontexte odvolacích dôvodov žalovanej odvolací súd dodáva nasledovné.

21. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3MCdo/19/2008 uviedol, že hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva Sociálnej poisťovne na náhradu škody vzniknutej výplatou dôchodkovej dávky je ustanovenie § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. V rozhodnutí prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky právne závery k otázke zavinenia tretej osoby. Konštatoval, že tento osobitný predpis otázku zavinenia neupravuje, preto treba vychádzať zo všeobecnej úpravy (§ 441 Občianskeho zákonníka). Poukázal na to, že ust. § 238 ods. 1 z. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení priznáva Sociálnej poisťovni špecifické práva požadovať náhradu poskytnutých dávok a náhradu škody od tretích osôb v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania voči poberateľovi dávky. Ak bola poisťovni poskytnutá niektorá z uvedených dávok, ale vznik jeho nároku na dávku nebol zapríčinený zavineným protiprávnym konaním tretej osoby, nemá Sociálna poisťovňa v zmysle citovaných ustanovení regresné právo na náhradu dávky (škody). To znamená, že tretia osoba má povinnosť nahradiť poskytnuté dávky alebo nahradiť škodu Sociálnej poisťovni len v takom rozsahu, v akom je jej zavinené protiprávne konanie v príčinnej súvislosti s poskytnutými dávkami, na ktoré poisťovni vznikol nárok v dôsledku konania tretej osoby. V rozsahu, v akom sa na vzniku nároku poisťovne na poskytnutie dávky podieľali iné okolnosti, prípadne v akom rozsahu bol spôsobený spoluzavinením poisťovne, tretia osoba nezodpovedá. Z uvedeného vyplýva, že aj pri nároku Sociálnej poisťovne na náhradu poskytnutých dávok od tretích osôb podľa citovaného ustanovenia, treba skúmať mieru zavinenia poberateľa dávok, lebo v rozsahu, v akom bolo jeho zavinenie (spoluzavinenie) príčinou vzniku nároku na poskytnutie dávok, nemá tretia osoba voči Sociálnej poisťovni povinnosť nahradiť poskytnuté dávky, resp. nahradiť škodu vzniknutú výplatou dávok (viď obdobne aj ďalšie rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. z 27. novembra 2003 sp. zn. 2Cdo/91/2003 a z 26. mája 2004 sp. zn. 4Cdo/21/2004).

22. Súd prvej inštancie odôvodnení napadnutého rozsudku vyhodnotil vykonané dokazovanie aj s poukazom na to, že u poškodenej bolo zistené degeneratívne ochorenie medzistavcových platničiek a vyvodil závery, že toto ochorenie by samé o sebe invaliditu poškodenej nespôsobilo, teda invalidita u poškodenej bola zapríčinená výlučne následkami dopravnej nehody spôsobenej zavineným protiprávnym konaním žalovanej. V konaní nebolo sporné, že u poškodenej bolo zistené chronické degeneratívne ochorenie krčnej chrbtice, ktoré zodpovedá opotrebovaniu a vplyvom vonkajšieho prostredia za posledných 10 - 20 rokov. Znalkyňou MUDr. Stanovičovou bolo toto ochorenie vyhodnotené ako „nemé“, pred nehodou poškodená na ochorenie chrbtice liečená nebola, lieky nebrala. Existencia ochorenia vyšla najavo až v čase, keď poškodenej boli robené snímky magnetickej rezonancie po nehode. Odvolací súd zdôrazňuje, že vo vzťahu k posudzovaniu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym zavineným konaním žalovanej a invaliditou poškodenej (a s tým súvisiace vyplatenie dávok) je potrebné rozlišovať, či popri protiprávnom konaní žalovanej nevstúpili do následku v podobe trvalého poškodenia zdravia spôsobujúceho invaliditu aj iné okolnosti a vplyvy, ktoré sa na miere invalidity mohli podieľať. Pod pojmom „spoluzavinenie poškodeného“ je potrebné si predstaviť také vedomé alebo nevedomé konanie či opomenutie, ktoré prispelo priamo ku škodovej udalosti, v nijakom prípade nie je možné v danom prípade hovoriť o zdravotnom stave poškodenej osoby, ktorý sa vyvinul vekom, prípadne genetickými predispozíciami danej osoby. Pokiaľ však poškodená osoba v čase škodovej udalosti trpela ochorením (hoci si tohto ochorenia nemusela byť v danom čase vedomá, prípadne jej nemuselo byť diagnostikované) a takéto ochorenie bolo v čase škodovej udalosti v štádiu, ktoré by odôvodňovalo priznanie invalidity, môžeme hovoriť o „iných okolnostiach“ podieľajúcich sa vzniku nároku poisťovne. Súd prvej inštancie však správne uzavrel, odvolávajúci sa aj na závery rozsudku Krajského súdu

v Trnave zo dňa 19.10.2022 č. k. 24Co/21/2021-372, že z vykonaného dokazovania takáto skutočnosť nevyplývala.

23. Pri posudzovaní príčinnej súvislosti medzi protiprávnym zavineným konaním žalovanej a invaliditou poškodenej je potrebné vziať na zreteľ, že poškodenej je osoba, ktorej zdravotný stav bude vždy ovplyvnený vekom, prekonanými ochoreniami, aktuálnymi diagnózami a dedičnou predispozíciou vrátane náchylností na rôzne zdravotné ťažkosti. Zdravotný stav osoby existujúci pred škodovou udalosťou, je teda vždy jedným z faktorov podieľajúcim sa na výslednej miere poškodenia zdravia; protiprávne konanie osoby, ktorá zavinila nehodu, teda nikdy nebude možné vyhodnotiť ako jediný vplyv (jav) vedúci k takému následku, akým je invalidita poškodeného (viď závery rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/21/2021-372). Žalovaná vo svojom odvolaní citovala z uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 12.2.2020 č. k. 24Co/106/2019-201, ktorým bol zrušený v poradí prvý rozsudok vynesený súdom prvej inštancie v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 19C/99/2015, s ktorými závermi odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie v uvedenom konaní plne vysporiadal v už vyššie spomínanom, v poradí druhom, rozsudku vo veci, ktorý bol potvrdený odvolacím súdom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že pokiaľ znalkyňa uviedla: „ak mám percentuálne zhruba odhadnúť ako sa má toto zranenie (pozn. spôsobené predmetnou dopravnou nehodou) percentuálne podieľať na invalidite tak by som mohla povedať, že zhruba 75 % (...)“, nie je správna úvaha, že tým pádom protiprávne konanie žalovanej je v príčinnej súvislosti s vyplatenými dávkami len na 75 % a vo zvyšných 25 % ide o iné okolnosti, za ktoré žalovaná nezodpovedá. Vstupné faktory, ktoré sa podieľali na trvalom poškodení zdravia poškodenej, hoci percentuálne vyjadrené, nemožno stotožňovať s príčinou vzniknutej invalidity. Rozhodujúcou je naopak miera, v akej sa tieto vstupné faktory podieľali na poškodení zdravia. Iba vtedy, ak by v konaní bolo preukázané (čo sa nestalo), že poškodenej mala natoľko vyvinuté ochorenie krčnej chrbtice, že by samé o sebe spôsobilo, že by bola uznaná za invalidnú, bolo by možné hovoriť o tom, že príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovanej a výplatou dávok poškodenej zo strany žalobcu, nie je daná. V predmetnej veci však prevažujúcim vplyvom zapríčiňujúcim invaliditu poškodenej bolo protiprávne konanie žalovanej (ako správne uzavrel súd prvej inštancie), práve toto konanie je teda v príčinnej súvislosti s výplatou dávok, teda vznikom škody na strane žalobcu.

24. Pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľa, že vyjadrenie znalkyne ohľadom vplyvu dopravnej nehody na uznanie invalidity poškodenej predstavuje iba hrubý odhad, a teda skutočný podiel vplyvu dopravnej nehody na priznanie invalidity poškodenej nebol v konaní náležitým spôsobom zistený, odvolací súd uvádza, že žalovaná v konaní nepredložila taký dôkaz, ktorým by sa tvrdenia znalkyne vyvrátili. Odvolací súd nenachádza dôvod, prečo by súd prvej inštancie v rámci dokazovania nemal vychádzať z odborného vyjadrenia, ako aj výsluchu znalkyne.

25. Námietky žalovanej uvedené v odvolaní, boli v zásade totožné s námietkami, ktoré uplatnila pred súdom prvej inštancie, a ktorými sa súd prvej inštancie zaoberal, dostatočne sa s nimi vysporiadal a nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

26. V súvislosti s prejavom nespokojnosti žalovanej s napadnutým rozsudkom odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Žalovaná v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov, než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné právne závery týkajúce sa uplatneného nároku žalobcu.

27. Ďalšie odvolacie argumenty žalovanej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napr. rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a pod.). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

28. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Uvedený záver je zhodný so závermi vyslovenými v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/170/2005, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

29.1. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 1 CSP. Vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne odvolacie dôvody.

29.2. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a na jeho právne posúdenie. Nakoľko žalovanou uplatnené podstatné odvolacie tvrdenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, ako vo výroku vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, pričom konštatuje správnosť jeho dôvodov a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje.

30. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

31. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa čl. 17 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

33. Žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, patril by mu preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca si nárok na náhradu trov konania neuplatnil a z obsahu spisu nevyplýva, že by mu trovy v konaní vznikli. Odvolací súd mu preto v súlade s čl. 17 CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

34. Odvolací súd zároveň dáva do pozornosti súdu prvej inštancie nesprávnosť záhlavia rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie nesprávne uviedol výšku žalovanej sumy, keď v záhlaví ponechal žalovanú sumu z prvej podanej žaloby, pred spojením vecí. Po spojení vecí žalovaná suma predstavuje sumu 14.927,73 eur. Túto nesprávnosť bude súd prvej inštancie povinný napraviť postupom podľa § 224

CSP a spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu doručí právnenému zástupcovi žalovanej aj prvoinštančné rozhodnutie s opravným uznesením. Vzhľadom na procesnú ekonomiu (zásadu hospodárnosti konania) a vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, nebolo pred prejednaním odvolania a pred rozhodnutím odvolacieho súdu potrebné riešiť uvedenú zrejmu nesprávnosť záhlavia napadnutého rozhodnutia. Stranám sporu týmto nebolo odňaté právo na spravodlivý proces. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak vo vzťahu k žalovanej (oproti prvoinštančnému rozhodnutiu) nevyvoláva žiadne zmenené právne účinky ani zmenu jej právnej pozície. (vid' závery z KS BA 3CoKR/99/2016 z 19.4.2017).

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trnave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum

právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Podľa zákona č. 327/2005 Z. z. má dovolateľ právo na poskytnutie právnej pomoci určeným advokátom alebo Centrom právnej pomoci, pokiaľ spĺňa podmienky na jej poskytnutie. Podľa § 10 ods. 1 z. č. 327/2005 Z.z. konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci sa začína podaním písomnej žiadosti v obvode ktorej má dovolateľ bydlisko, pričom územná pôsobnosť jednotlivých kancelárií je uvedená na internetovej stránke Centra právnej pomoci www.legalaid.sk. Žiadosť sa podáva na tlačive a musí byť doložená dokladmi preukazujúcimi, že žiadateľ sa nachádza v stave materiálnej núdze. Doklady preukazujúce, že sa žiadateľ nachádza v stave materiálnej núdze, nesmú byť staršie ako tri mesiace. Žiadosť musí obsahovať meno a priezvisko žiadateľa, jeho trvalý alebo prechodný pobyt a rodné číslo.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).